

Znovu umístění pomníku maršála Radeckého :

důvod:

- jeden z největších vojáků, který se narodil na našem území
- socha fyzicky existuje
- její odstranění je podobné odstraňování památek po 1939, 1948, 1989

požadavky:

- umístit sochu (případně její kopii) v původní stavu, tedy včetně podstavce
-

odůvodnění:

- znovu umístění dané sochy uvolní diskusi i pro další podobné památky
- nejedná se o tvorbu nového díla (není tedy souvislost např. s odporem k památkám na Valdštejna)

polní maršál Jan Josef Václav hrabě Radecký z Radče

*** 2. 11 1766 v Třebnici na Sedlčansku, jako potomek starého českého šlechtického rodu**

1786 – osiřel, jeho opatrovníkem se stal jeho děd Václav Leopold Radecký z Radče (c. a k. důstojník s více než 70 lety aktivní vojenské služby)

1781 – po smrti Václava Leopolda se jeho opatrovníkem stal jeho strýc Václav Ignác Radecký z Radče, který zpronevěřil jeho dědictví ve výši 40 000 zlatých (!!!), podařilo se mu ho však umístit do elitního vzdělávacího ústavu „Collegium nobilium“ a později i do vídeňského „Theresiana“

1783 – neúspěšně se hlásí do pluku Brechainville

1. 8. 1784 – vstoupil jako kadet do 2. kyrysnického pluku Karameli
posádkou slouží v uherském městečku Jász – Bereny

1786 - poručíkem

1787 - nadporučíkem

1788 – 89 – bojoval proti Turkům na Balkáně

1789 – slouží jako ordonanční důstojník maršála Gideona Laudona, účastní se postupu na Bělehrad

1790 – po ukončení protitureckého tažení slouží na Moravě

1792 – 95 – bojoval proti Francouzům v Belgii a Nizozemsku, vyznamenal se v bitvě u Fleurus, v hodnosti rytmistra

1796 – v hodnosti setníka, pobočník polního zbrojmistra Jeana de Beaulieu v Itálii, povýšen na majora

velitel prvního pionierského (ženiijního) sboru

22. 4. 1798 – žení se s hraběnkou Franciskou Strassoldo - Grafenbergrovou

1799 – pobočník generála jízdy Michaela Melasa, bojuje v Itálii proti Francouzům, povýšen na podplukovníka

14. 6. 1800 – bojuje proti Napoleonovi u Marenga

1800 – plukovníkem, velitel 3. kyrysnického pluku, bojuje v bitvě u Hohenlinden

18. 8. 1801 – vyznamenán rytířským křížem Řádu Marie Terezie, slouží v Uhrách a Šoproni

1805 – generálmajorem, velitel lehké brigády v Itálii účastní se bitvy u Caldiera a po katastrofě rakouské armády u Ulmu rychlým pochodem z Itálie zabránil jejímu zničení

1806 – začíná reformovat rakouské jezdecké

1809 – polním podmaršálkem, bojuje u Wagramu

1810 – vyznamenán komandérským křížem Řádu Marie Terezie

náčelníkem rakouského generálního štábu, reformuje generální štáb a zakládá první instituce vysokého vojenského školství

léto 1813 – buduje v Čechách novou 120 000 armádu pro protinapoleonské tažení

1813 - 15 – náčelník generálního štábu polní armády, bojuje u Chlumu, Lipska a La Rothiere

ruský car jej vyznamenal Řádem sv. Anny I. třídy a Řádem Alexandra Něvského.

pruský král – Řádem červeného orla I. třídy a rakouský císař Leopoldovým řádem. mj. obdržel další řady bavorské a anglické, na císaři se mu podařilo vyprosit milost pro u Ulmu neúspěšného generála Macka

velitel divize v Šoproni a Budíně

1821 – generálem jízdy a velitelem pevností Olomouc

26. 2. 1831 – jmenován zástupcem velitele „Italské armády“ generála Frimonta

XII. 1831 - armádní velitel v Lombardsku – Benátsku, významně reformuje a modernizuje svěřenou armádu, její výcvik a zabezpečení

1836 – povýšen na polního maršála

III. 1848 – po vypuknutí protirakouských nepokojů svádí pouliční boje v Miláně a ustupuje do Verony, sardinský král Karel Albrecht vpadá se svou armádou do Lombardie a vyhláší „svatou“ válku proti Rakousku

IV. 1848 – vede boje se sardinskou armádou v severní Itálii

6. 5. 1848 – odráží piemontskou armádu u Santa Lucie

5. 6. 1848 – poráží italská vojska u Vincenzy

25. 7. 1848 – drtivě poráží sardinskou armádu u Custozzy, začíná obléhání Benátek

30. 7. 1848 – vyznamenán velkokřížem Řádu Marie Terezie

6. 8. 1848 – triumfálně se vrací do Milána

12. 3. 1849 – sardinský král obnovil válečné operace piemontské armády

22. 3. 1849 – vítězí nad piemontskou armádou v bitvě u Mortary

23. 3. 1849 – ničí piemontské vojsko v bitvě u Novary

24. 8. 1849 – obležené Benátky pod tíhou bombardování a epidemií kapitulují před obléhateli

generální guvernér v severní Itálii

1857 – opustil vojenskou činnou službu a zůstává v Miláně

+ po úrazu 5. 1. 1858 v Miláně

pohřben ve Wetzdorfu v Dolních Rakousích

Ve svém životě sloužil 72 let ve vojenské službě (!), zúčastnil se 17 polních tažení a v nich byl 7x zraněn ...

text : Mgr. Ivo Šťastný, Spolek pro vojenská pietní místa, o.s.

Více :

<http://vitvar.webzdarma.cz/fmrad.htm>

<http://www.heraldica.cz/articles/radecky.htm>

Zdroje:

Ottova encyklopedie

O. Frankenger - Václav Radecký z Radče, Melantrich – Praha 1990

VPM k osobě polního maršála Radeckého:

zrušený pomník v Praze 1 na Malostranském náměstí - ZDE (uložen v lapidáriu na Výstavišti v Praze)

pamětní deska - Olomouc, Edelmanův palác, Horní náměstí č. 5

pamětní deska - Třebnice, vestibul zámku, okres Příbram

Do roku 1918, byl maršál Radecký v Čechách takřka modlou. Češi byli hrdi na vojáka, vítěze od Custozzy, který věrně sloužil pěti císařům, byli hrdi na muže, jenž se vždy hlásil ke svému českému původu a vždy pevně stál za hodnotami, které uznával. S veškerým svým uměním, spolu s talentem a vůlí, kterými byl obdarován, bojoval proti revoluci a nacionalismu, jimiž hluboce pohrdal. Společaná monarchie byla jeho přesvědčením. A vzhledem k oblibě a úctě, kterých se mu dostávalo v Čechách si dovoluji říci, že podobné přesvědčení bylo vlastní i většině obyvatel Království českého.

Po vzniku samostatného Československa se ale Radecký pomalu začal vytrácet. Nejprve zmizel jeho velkolepý pomník z Malostranského náměstí, (díkybohu nebyl rozbít, dnes jej lze vidět v Lapidáriu Národního muzea) který urážel "vlastence" a republikány typu Franty Sauera, postupně se pak Radecký vytrácel i z oficiálních českých dějin. Češi pomalu zapomínali...

Naproti tomu, ve Vídni dodnes nesou maršálovo jméno kasárna, škola, náměstí, most a ulice. Před budovou rakouské vlády stojí jeho jezdecká socha. Rakušané na velkého Čecha a Rakušana nezapomněli...

Při poslední přehlídce vojska, na počest zemřelého maršála, zněla Vídní upravená, smuteční verze Radeckého pochodu. Zahřměla děla, vojáci vzdali čest zbraněmi, praporečníci sklonili prapory. František Josef I. tasil šavli a 20000 vojáků vídeňské posádky salutovalo. Na důkaz úcty a pokory před velkým mrtvým nakonec sklonil šavli i císař. Poté se František Josef I. s tasenou šavlí ujal vedení smutečního průvodu. To byla čest, jakou nikdo žádnému Rakušanovi dříve ani později neprokázal.

Přáním císařovým bylo, aby se maršál nechal pohřbit ve Vídni, v kapucínské kryptě, kde ve věčném spánku dle velcí císařové Římsko-německé říše a Rakouské říše. Poté, co byl do krypty pohřben i sám František Josef I., měl by Radecký kolem sebe všech pět císařů, jimž sloužil. Ale ani panovník nemohl dělat nic jiného, než respektovat poslední vůli maršálovu, podle níž chtěl být první voják Rakouské říše pohřben v Heldenbergu – Návrší hrdinů. A tam se za ním může vypravit dodnes každý, kdo chce tomuto velkému muži vzdát úctu.

Jan Frauenberg

<http://frauenberg.bigblogger.lidovky.cz/c/20429/Vzpominka-na-Radeckeho.html>

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Z webových diskusí

Já tedy nevím co by Radeckého, byť vzdáleně, spojovalo s Žižkou, ale rozhodně odstraňování všeho předešlého je výrazným rysem první republiky a komunismu. Zde se jedná o ten první případ - první republika si vzala za cíl likvidaci šlechty z veřejného života nejen po formální stránce, a komunismus v tom ještě přitvrdil... Já nevidím důvod, proč by neměl mít pomník člověk, který ostatní něčím převyšil? Vůbec pak už nevidím důvod, proč by neměl být navrácen, když byl bez důvodu (pouze z třídní nenávisti, rozumím-li tomu dobře?) odstraněn.

Ve své podstatě nic. Něco však přece, to bych asi tohle téma vůbec nezakládal, že. Radecký byl příslušníkem nižší šlechty, byl to velice schopný vojevůdce, do hodnosti maršála se vypracoval od píky (nebyl tedy žádným protekčním parchantem, kterými se to v c. k. armádě jen hemžilo), nebyl taky nikdy poražen a mezi jeho "majstrštyky" patří bezesporu bitva u Lipska. No, a to by snad mohlo stačit...

P.S. Jeho jediným "proviněním", které mu jeho odpůrci nemohou zapomenout, bylo to, že sloužil R-U, které bylo jeho vlastí. Se stejným nasazením by sloužil i českému králi nebo republice. O tom jsem pevně přesvědčen.

Na základě usnesení Republikového výboru ČsOL ze dne 29.5. 2008 ve věci stanoviska ČsOL ke kampani na obnovu pomníku maršála Radetského v Praze I historicko-dokumentační komise ČsOL projednala tuto otázku a dospěla k závěru, že by bylo žádoucí připravit stanovisko ČsOL tak, aby mohlo být nabídnuto cestou její tiskové komise sdělovacím prostředkům.

Navrhuje proto následující text, který předkládá k posouzení a k dalším krokům statutárnímu orgánu ČsOL :

" Stanovisko ČsOL ke snahám o reinstalaci pomníku rakousko-uherského maršála Radetského v Praze I.

V poslední době dochází v naší společnosti k řadě projevů rakousko-uherské nostalgie, které ve své čtenosti vyvolávají dojem řízené akce a cílené korekce výkladu dějin. Jde například o interview se Zitou Habsburskou v brněnském rozhlasu, kde si tato stará dáma neodpustila výpady k osobám prezidentů Masaryka a Beneše, devotní oslavu arcivévodě Karla v Brandýse nad Labem za přítomnosti Otty Habsburské, reinstalaci sochy císaře Františka I. na Smetánově nábřeží v Praze I, monarchistické projevy jednoho z našich předních umělců a podobně. Nyní do této řady zapadá i úsilí o reinstalaci pomníku maršála Radetského v Praze I.

V posledním případě se jedná o přímý rozpor s tradicemi našich legií v I. světové válce, které bojem proti habsburské monarchii zásadně přispěly k jejímu rozbití a tím k osvobození Československa po třech století poroby. Tato poroba začala popravami českých účastníků protihabsburské vzpoury v roce 1621 a skončila popravou 42 zajatých československých legionářů na italské frontě v posledních dnech I. světové války v roce 1918.

Maršál Radetzky byl naproti tomu oporou rakousko-uherské monarchie a věrným služebníkem habsburské dynastie. Svou činností hájil zájmy habsburského trůnu a nikoliv zájmy právě se probouzejícího

českého národa v 19. století. Jeho působení spadá do doby popapolecenských válek a Vídeňského kongresu po roce 1815, kdy docházelo k upevňování absolutistického monarchistického režimu za asistence známého kancléře Metternicha.

Maršál Radetzky se v této době jako velící generál angažoval v bojích jak s vnějším nepřítelem monarchie, tak i nepřímo v potlačování národně-osvobozeneckých hnutí v severní Itálii i maďarské vzpoury v roce 1848.

O jeho čeství lze rozhodně pochybovat. Není známo, že by se zajímal o osudy českého etnika nebo se angažoval v probíhajícím zápase o české školství a svébytnou českou kulturu jak v oblasti literatury tak i divadelnictví. Rozhodně nesouhlasil ani s pražským povstáním v roce 1848 a stavěl se k němu asi tak jako generál Windischgrätz. Bylo to právě v době, kdy jeden z německých filosofů mluvil o českém národě jako o "národě umírajícím".

Maršál Radetzky v podstatě nepatří ani do českých vojenských dějin. Ty skončily v roce 1620 a začaly až v roce 1914. Mezi tím poskytoval český národ jen potravu pro děla bez možnosti tyto dějiny jakkoliv ovlivnit.

Toto je pouze nepatrný výčet skutečností, ilustrujících neslučitelnost uvedené osoby se zápasem českého národa o přežití a posléze o osvobození. Proto Československá obec legionářská nemá zájem o glorifikaci muže, jehož celý život byl v rozporu se zájmy českého národa a stěží se proti nostalgii ve vztahu k režimu, z něhož se český národ vymanol po dlouholetém zápase, jehož vyvrcholením byl boj více než 100.000 ruských, francouzských a italských legionářů v 1. světové válce, kteří dali politikům do rukou argumenty pro požadavek národní státní samostatnosti.

Československá obec legionářská s reinstalací pomníku maršála Radetzkého zásadně nesouhlasí a žádá, aby byl ponechán v lapidáriu,

ktaré je do jisté míry i součástí onoho obrazného předstížení dějin. "

V Praze dne srpna 2008

Za Československou obec legionářskou :

ČESKOSLOVENSKÁ OBEC LEGIONÁŘSKÁ

HOTEL LEGIE, SOKOLSKÁ 33, 120 00 PRAHA 2

TEL. 224 266 241 - 224 266 235 - 224 266 237 - 224 266 275 - FAX 296 182 330 - 224 266 274

Stanovisko pro ČT k pomníku Maršála Radeckého

Především považujeme za rozhodující připomenout, z jakých hodnot a tradic vycházíme a které chceme i do budoucna rozvíjet, jako Československá obec legionářská. Jsou hodnoty demokracie, svobody, národního sebeurčení a boje proti totalitnímu útlaku v jakékoli podobě - mimo jiné i toto je důvod, proč byla obec legionářská komunistickým režimem označena za třídního nepřítele a její činnost byla po únoru roku 1948 zakázána. Maršál Radecký byl jistě výtečným vojákem Rakousko-Uherské monarchie a nepochybně právě jeho oddanost monarchii mu vynesla nejen nejvyšší vojenská vyznamenání, ale i vojenskou hodnost.

Toto nikdo nezpochybňuje, ale Maršál Radecký oddaně sloužil Rakousko-Uherské monarchii a u zrodu svobodného demokratického československého státu nestál, právě naopak. Možná bychom si mohli uvědomit i to, že to, že dnes spolu můžeme hovořit českým jazykem je mimo jiné také důsledkem toho, že se Rakousko-Uhersko rozpadlo a naši předci mohli plně rozvinout naše národní uvědomění.

Právě naši legionáři stáli u zrodu našeho svobodného a demokratického státu a my jako Československá obec legionářská považujeme za naši vlasteneckou povinnost tyto hodnoty našich předků chránit a nedelvat pseudohistorickými exkursy.

Za Československou obec legionářskou proto říkáme, že instalaci pomníku maršálu Radeckému považujeme za velmi nešťastnou! S odkazem na odhodlání našich legionářů bojovat za hodnoty svobody demokracie a vlastní státnost. Mnozí tuto cestu zaplatili svými životy a my dnes nemáme právo je pod jakoukoli pseudohistorickou záminkou zradit.